

**Tvende
Smukke Viser.**

**Den Første:
Jeg, Syndefulde, vil nedfalde.**

**Den Anden:
En Ting jeg maa savne, som jeg har bortkast.**

**Begge forfattede af
Jens Amundsen Fenstad.**

Trykt i Trondhjem.

Mel. Skal jeg nu bort fra Eder drage.

Jeg, Syndefulde, vil nedfalde
for dig, o Allershøieste!
Vemodig at paakalde
om Naade og Barmhjertighed.
o Helligaand! vær selv min Læge,
Saa aabnes Veien ind til Gud;
Saa vil jeg gladelige sjunge
Til jeg af Verden ganger ud.

2. Jeg hadet er udaf de fleste,
saa har min Gjerning og forskyldt;
Med beed for mig, I gode Christne!
Med Frelseren sluk Vreden ud.
forlad din Broder Skyld og Brøde,
Saa læser du i Fadervor;
Vi Alle skal for Dommen møde,

Naar vi engsng herfra skal gaae.

3. Bedrøveligt i disse Dage,
Nu Verden er saa fuld af Sviig!
Her er en Jammerdal at vandre,
Et Snaregarn det blev for mig;
Af Moder er jeg født og baaren,
Antagen har min Daabespagt,
men finder end, med Suk og Taarer,
Hvor ilde jeg den har frembragt.

4. Dig. Øvrighed, jeg bør at takke,
du stedse vildet har mig vel.
Skjøndt jeg har været dig haardnakket,
Saa har du sørget for min Sjæl.
Nu sidder jeg for Ravnens Svøbe,
Nu krympes jeg med Skrig og Skraal;
Nu vil jeg til min Jesum løbe,
O! der er trøst for al min Sorg.

5. O Kone kjer, jeg dig forlader!
Et Farvel jeg dig byde maa.
Den Sæd, jeg saaed i din Ager,
Den seer jeg nu med Suk og Graad.
Jeg seer min' Børn ved Moders Side
Som vilde Fugle svæve maae;
O vee, o vee! hvad skal jeg sige,
Jeg som er Fader til de Smaa!

6. Hva hjælper, om jeg er opdragen;
Hvad hjælper vel et dydigt Navn;
Hvad hjælper, om jeg er begaven
Af Gud med sandser og Forstand;
Hvad hjælper, om jeg Bogen lærer,

Om jeg som Salomon var klog;
Hvad hjælper, om jeg Pennen fører:
Naar jeg af Verden stødes bort.

7. men om jeg her den Død skal lide,
Om Jordan drikke skal mit Blod:
Saa haaber jeg i Dødens Time
At gaae fra Jamemr in til Roe.
Jeg sidder her, til Herren sender,
Et Suk af Hjertet øser du;
Du ene her mit Hjerte kjender.
Skjøndt jeg er Jord, saa er du Gud.

8. O! Hermed vil jeg Farvel sige,
Til Alle siger jeg god Nat;
De, som paa Torvet findes ledig,
Til Vaaben nu maae tage fat.
Bevæbnet bør du stedse være;
I Dag du est som Rosen rød;
Hvo veed hvor længe du kan være
Forinden bleeg og død.

En Ting jeg maa savne, som jeg har bortkast:
Min Ungdoms Glæde løb bort i en Hast.
Jeg den ikke finder, i hvor jeg end gaaer;
Den snarlig bortsvinder, men Sorgen jeg har.

2. Jeg mindes tilbage den forrige Tid:
Paa marken det spille saa lystig for mig;
Af Munden jeg førte saa lystig en Klang,
Men nu maa jeg synge en sørgelig Sang.

3. Om Aft'nen i Sengen jeg lægger mig ned,

Og Taarer de rinde paa Kinderne ned.
I Søvnen jeg drømte, at jeg var saa glad;
Om Morg'nen jeg ønskede jeg laae i min Grav.

4. Jeg er nu som eenlige Fugl paa Qvist,
Og haver i Verden min Glæde forliist.
Gud give mig Helsen og daglig Brød!
Forglem mig dog ikke i Liv eller Død!

5. Det bedste i verden er borte for mig;
Jeg knap finder Glæde i min Levetid.
Jeg ønsker mig Døden; Gud give mig den
Saa haaber jeg Gud gier mig Glæde igjen.

6. Nu har de mig Alle paa Tungen hver Dag,
Og Alle vil tale om mig hvor de gaae;
Ja tael hvad I lyster, naar det kun er sandt,
men der falder begge Slags dele iblandt.

7. De ofte vil sige, som mig monne see:
Han synger og qvæder og lystelig leer.
Naar Andre mon sove, da græder jeg meest.
Gud Fader i Himmelen være min Trøst!

8. Mistrøst ikke mig, om Jeg Sorgen nu bær,
Og udi mit Hjerte saa angestfuld er.
Gud vende mig om og Taalmodighed giv!
Saa længe Gud Fader han under mig Liv!

9. Men hør, gode Venner, bespot ikke mig,
Endskjønt jeg har selver forvoldet det mig.
Dog tro mig, at Nogle det udne mig vel;
Det faaer nu saa være; Gud give mig til!

10. Gud give mig Taalmod at slide min Tid!
Gud være os Alle bamrhjertig og blid!
I Medgang og Modgang jeg kalder paa Gud;
O gud at jeg engang maa blive hans Brud!

11. Min Moder var Enke, i sørgelig Stand
Frugtsommelig var hun den ellefte Gang.
Hendes Hjerte det brændte, skjøndt Taarerne faldt;
Gud gav hende Taalmod at udstaae det Alt.

12. Hun trøster og siger: Du sørge ei maa,
Du hjemme kan være og lyde mit Raad;
Hav Gud udi Tanker, di taget har Feil.
Gud Fader i Himmelen give dig til!

13. Jeg ene i Sorgen den Vise har gjort,
Men Mange kan mene det er ei mit Ord;
Gud være mti Vidne jeg Visen har digt,
Thi Gud gav mig gavn at udrette Sligt.